

АКО ПОЗНАВАХ ДЖОН АТАНАСОВ ...

ШЕСТИ КОНКУРС ЗА ЕСЕ, ПОСВЕТЕНО НА ДЖОН АТАНАСОВ

ЩАСТЛИВИТЕ НАГРАДЕНИ!

„Ако познавах Джон Атанасов...“ – есето е жанрът на задочните срещи. На разговорите с търсен събеседник, който провокира въпроси в теб, чиито отговори трябва да намериш сам. Затова условното наклонение в тазгодишната тема на конкурса предполага желание – желание за диалог, в който да формираш разбирания и да стигнеш до истини, които са важни за собственото ти развитие като личност. Това беше критерият, от който се ръководи журито при класирането на есетата от шестото издание на ученическия конкурс, посветен на патрона на нашата гимназия Джон Атанасов.

Предизвикателството да се състезават за наградите приеха 12 ученици. От тях журито допусна до конкурсната програма 9. Текстове на останалите не отговаряха на поставените жанрови и тематични критерии, но ние им благодарим, защото тяхното участие е важно за нас именно като знак за съпричастие и принадлежност.

Журито в състав Ана Христова, Боряна Хубенова, Петя Николова и Стоян Петков присъди първа награда на Венислава Паунова от 12. Е клас, втора – на Мирослав Ташков от 9.Д клас и трета – на Ангел Чолаков от 11.Е клас.

Честито на наградените!

А вие – четете, за да се наслаждавате (:

Стоян Петков

АКО ПОЗНАВАХ ДЖОН АТАНАСОВ ...

Венислава Паунова, 12.Е клас

Първа награда

Израснал в страната на неограничените възможности, но носещ в себе си трудолюбието на един балкански народ, Джон Атанасов създава история. Идеите му се превръщат в действия, а действията – в една голяма стъпка за човечеството. Когато задочно се срещнем с личност като неговата, е трудно да не се запитаме – какво би било, ако го познавах? Аз съм се сблъсквала с този въпрос неведнъж.

Какво кара човек да продължава да търси отговори? Достатъчни ли са идеите, които имаме, за да успеем да ги осъществим? Струват ли си всички безсънни нощи, след като дадем гласност на нашите постижения? Кога нещо се счита за постижение? Човек някога задоволява ли се с вече постигнатото, или желанието да откриваш още и още се засилва с всяко постижение?

Ако познавах Джон Атанасов, нямаше да го попитам всичко това. Защото това е тайна, която човек разбира чак когато достигне определен етап от живота си. С радост бих желала сама да успея един ден да си отговоря на тези въпроси. Но ако го познавах,

бих искала да разбера повече за страстното му желание да се отдаде толкова много на науката. Бих искала да знам дали според него това, което е изпитвал към науката някога, се е равнявало на любов. Бих искала да разбера какво е изпитал онази нощ, когато е намерил отговора на всичките си въпроси. Поглеждайки назад, дали връща спомена за идеите, които е имал, и първите стъпки по реализирането им. Дали гледа на себе си с насмешка, спомняйки си за първия си, но много ключов сблъсък със сметалото. Защото фактите покрай живота му са достъпни и без да го познавам. Истината се съдържа в чувствата му по пътя, който е извървял. По този начин, слушайки разказите му за емоциите, през които е преминал, бих се докоснала още повече до висините на идеите му. А след моя деликатен разпит щях да му дам яснота за следата, която е оставил.

Щях да му разкажа за двете ми срещи с неговите наследници. Усещането беше сякаш се запознавах лично с него. За пръв път го видях в лицето на по-големите ученици в Софийската професионална гимназия по електроника „Джон Атанасов“ при първото ми влизане в нея. Видях желанието им за знания и вярата им в успеха. Видях борбеността им и жаждата да надградят вече създаденото. И като един загубен осмокласник наред съвсем нова среда, аз намерих човека, който исках да бъде – наследник на един изобретател. Вторият път, когато ясно забелязах следата му, беше на последния ми първи учебен ден. Тогава го видях - трепета да се трудиш и да дадеш на света нещо повече. Видях го в лицата на новодошлите ученици и го усетих в себе си. Защото неусетно се бях превърнала и аз в негов наследник.

За жалост запознанството ни никога няма да бъде реалност. Въпросите ми ще си останат въпроси, а разсъжденията ми върху неговата интересна личност надали някога ще намерят своето потвърждение. Но обградена от трудолюбивите ученици на гимназията, носеща неговото име, чиято страст също са математическите науки, вярвам, че неговият труд е дал старт на нещо много по-голямо. И пример на хора, които тепърва ще покоряват нови върхове

АКО ПОЗНАВАХ ДЖОН АТАНАСОВ ...

Мирослав Ташков, 9. Д клас

Втора награда

В съвременния свят компютрите доминират над нашето ежедневие до такава степен, че техните функции и присъствие се считат за напълно нормална и неотделима част от нашата рутина. Но кой стои в основата на тяхната поява? Един гениален човек с български корени, на име Джон Атанасов, на когото преди около стотина години му хрумва идеята да създаде електронноизчислителна машина, работеща с двоичен код. И така започва историята на компютъра. Неслучайно започват да наричат Джон Атанасов „баща“ на съвременния компютър. Какво бих направил аз, един деветокласник, учещ в гимназия, носеща неговото име, ако го познавах? Да го попитам нещо? Нима толкова велик човек не е интервюиран стотици пъти или не са му задавани хиляди въпроси? На всичко, за което бих го питал, вече ще е давал отговор. Или да му предложи сътрудничество? Че кой съм аз да предлагам помощ на толкова прочут откривател.

Единственото, което бих могъл да направя и да има смисъл от него, е да му благодаря – за всички житейски уроци, които съм научил от неговия живот, и затова, че е променил света.

Джон Атанасов не е ограничил своята любознателност само до компютрите. Разглеждал е и широка гама от научни дисциплини като математика, физика и инженерство. Този аспект от неговия живот ни показва, че изучаването на различни области може да ни вдъхнови и да ни помогне да видим света в по-широк контекст, съчетавайки знания от различни дисциплини, което е ценно за личния и професионален растеж.

Когато разработва първия електронен компютър, използва иновативни методи и технологии, които никога преди него не е използвал. Това ни учи, че смелостта да мислим и търсим извън обичайните рамки, може да бъде ключът към постигане на големи иновации и успехи.

Да не забравяме, че Джон Атанасов не само е създал първия електронен компютър, но и е вдъхновил много учени за постиженията им в други сфери на науката. Неговият дух на изследовател и иноватор има значителен принос за покоряването на Космоса от човека. Той ни учи, че сложните уравнения и математически изчисления могат да се решават само с няколко клика. Без неговата работа и компютрите, които са създадени благодарение на него, интернет и общуването между хората по света вероятно нямаше да е възможно. Това ме кара да се чувствам горд и благодарен и бих му обещал да използвам разумно неговите дарове.

Бих искал да завърша своето есе с едно определение, с което академик Благовест Сендов, математик и специалист по компютърни науки, нарича книгата си, посветена на Джон Атанасов – „Електронният Прометей“, защото „дава в ръцете на човечеството електрониката като средство за обработка на информация“.

АКО ПОЗНАВАХ ДЖОН АТАНАСОВ ...

Ангел Чолаков, 11.Е клас

Трета награда

Джон Атанасов е може би човекът, благодарение на когото имаме живота, който живеем днес. Той не просто създава машина за изчисление с двоични числа, а и отваря вратата за развитие в изцяло нови хоризонти – от това днес да можем да изключим ютията и осветлението от другия край на света, та чак до това да се возим във влакове и самолети, които се управляват сами. Едва ли тези достижения щяха да бъдат реалност без находчивостта и специфичния мироглед на Атанасов. Темата на това есе трябва да бъде какво аз бих направил, ако познавах знаменития учен. Много се чудих и умувах – не е никак лесно да се измисли какво човек би направил в ситуация, в която никога няма да попадне.

Щях да изкажа искрената си благодарност към него. Биографиите на изобретателя показват, че той изключително трудно получава международно признание за изобретението си, а на някои места по света дори все още не е получил такова. Затова, а

и предвид мащаба на последвалите действия от измислената от него машина, смятам че заслужава да му бъде благодарено. По този начин ще мога да му покажа, че за разлика от масата хора по света, аз уважавам труда му и резултата от него. А най-важното е да спечеля неговото „добро око“, което е нужно за искрения отговор на следващия въпрос.

Защо точно той създава компютъра? Това ще е първото, което бих попитал този невероятен човек. Всеки знае, че изобретателите стигат до своите идеи през проблемите на света, в който живеем. Но защо тогава всички ние не сме изобретатели? Отговорът се състои в това, че изобретателите, за разлика от нас, имат нещо специфично, нещо уникално в своя мироглед, позволяващо им да виждат потенциал за развитие в битовите проблеми. Целта на въпроса ми е да разбера, от една страна, кой е точно този външен проблем, вдъхновил го да започне работа по компютъра и онази специфична част от мирогледа му, позволил му да „прогледне“ в този проблем.

Бих попитал дали това е посоката на развитие на компютъра, която той искаше и си представяше, докато още първоначалната идея за машината е била само в главата му. Джон Атанасов доживява до деветдесет и три годишна възраст. А това е доста време, за да се наблюдава развитието на компютърната технология. Той успява да види огромния напредък на изобретението си. 37 години след това, ИНТЕЛ създават първия микропроцесор, а към края на живота му операционната система за РС - Windows е най-популярната в света. Целият този напредък на човечеството се е случил само за две поколения след изобретението му.

Джон Атанасов е човекът, на когото дължим съвременния компютъризиран свят. Изобретението му намира приложение във всяка една област на нашето съществуване. И това приложение непрекъснато се увеличава. С труда си този човек успява да подобри качеството на живот, осигурява комфорт, сигурност и шанс за развитие на много хора по света. За съжаление, Атанасов най-трудно получава признание в САЩ. Там все още има такива, които дори не са чували за него и за изобретението му. Това трябва да се промени. Важно е всички да знаят, че българин е изобретил компютъра, за да може светът да се променя с още по-невероятни темпове. Така следващите 50 години развитието на компютърната технология ще бъде все по-обещаващо. И най-важното – в помощ на всички хора по света.